

Stedet. Vi gik over til at kalde Smørret „Dansk Produkt“ for derved ligesom at skaffe det en Særbetegnelse, som det ikke kunde have fælles med noget andet Land, og Konsulenten havde adskillige Retssager derovre for at hævde denne Betegnelse. Det var ikke ualmindeligt, at de konkurrerende Lande solgte deres Smør som dansk Produkt i Dritler, der vare mærkede med dansk Stempel. Efterhaanden kom man saa til at overveje, om vi ikke kunde faa et fælles Varemærke for det danske Smør, og vi kom til Lurmærket. Om Lurmærket har der været en standende Strid i vor Mejeriverden baade paa Møder og i Pressen, og den har været ført med groft Skyts ved mange Lejligheder. Man havde særlig det imod Lurmærket, at det blev paatvunget alle Mejerier, og dertil kom forskellige Biomstændigheder, f. Eks. den, at man forlangte to Lurmærkestave indsatte i Stedet for oprindelig een, og at Stavene bleve smallere og smallere, saaledes at man, kort sagt, fik en Fornemmelse af, at Lurmærket uden Konkurrence blev monopoliseret. Her skal jeg imidlertid holde mig til det første, det, at Lurmærket skulde bruges i alle Mejerier. Det kunde se overmaade kønt ud med et saadant Nationalmærke; men uheldigvis blev det derigennem ogsaa et Kvalitetsmærke, saaledes at der under Lurmærket blev udbudt undervægtigt, fejlfuldt og vandfyldt Smør i Stedet for det allerbedste danske Smør. Disse Forhold skadede os i England og skabte en Tid en højst alvorlig Fare for vor vigtigste Udførselsartikel. Det gjaldt nu om, at Lurmærket i Stedet for at være en Sovepude for Mejerierne, i Læ af hvilken de kunde sløje af og levere en højst mangelfuld Vare, kunde blive et Fællesmærke for det virkelig bedste danske Smør. Nu har det høje Folketing arbejdet paa en Lovgivning om Handel med Smør og fremmede Landbrugsprodukter — i hvilken vor Smørtilvirkning og vort Smørsalg egentlig er det centrale — i hele sidste Vinter og indtil for nogle Dage siden; Resultatet foreligger her i dette Lovforslag. Dette høje Tings Medlemmer have sikkert fulgt disse Forhandlinger og haft megen Interesse deraf. Jeg skal her blot berøre nogle enkelte Punkter, som jeg synes, at der er Grund til at understrege.

Da den engelske Lovgivning tillader Indførsel af Smør med 16 pCt. Vandindhold, maa det anses for rigtigt og forstandigt, at vi tage samme Grænse. At gaa højere op, er umuligt, det er udelukket; men at gaa lavere ned kan let blive

skæbnsvangert, man kan da blive tilbøjelig til at sløje af i Tillid til, at der er noget at løbe paa. Derimod, naar man ved, at Grænsen er 16 pCt., ved enhver, der arbejder med Smør, hvad han har at rette sig efter; og det vil jeg anse for at være et stort Gode. Ligeledes er det heldigt, at der ikke skal arbejdes efter Politireglementer paa Mejerierne i Retning af Renligheds- og Sundhedsforhold, men at det fornødne Regulativ udstedes af Landbrugsministeren efter Indstilling af Mejeriernes og Handelsstandens Fællesorganisationer, henholdsvis for Mejerier og Smørpakterier, kort sagt for de Lokaler, hvor Smørret udbydes til Salg. Indstillingen maa komme udefra til Ministeren, det er det naturligste og den sikreste Fremgangsmaade. I § 6 findes de nærmere Bestemmelser om Lurmærket og dets Brug samt Undtagelserne, hvor det ikke skal anvendes. Jeg kunde ønske, at det eventuelle Udvalg om Lovforslaget vilde tage under Overvejelse, om der ikke her kunde gives Landbrugsministeren en lidt yderligere Dispensationsret. Der kunde være Tale om, at et enkelt Mejeri havde Brug for en saadan Dispensation for en kortere Tid; og hvis den var velbegrundet og tilstrækkelig anbefalet fra de lokale Mejeriorganisationer, synes jeg, at det var rart, om Landbrugsministeren kunde have denne Frihed. Men det er ogsaa et Spørgsmaal, som maaske kan blive taget under Overvejelse i Udvalget.

I § 9, 5te Stykke, er der ogsaa et praktisk Udslag af Selvstyret: Landbrugsministeren retter sig efter Indstillinger fra Organisationerne, og der indføres en Overret og en Højesteret for Smørbedømmelser, nemlig gennem Bøtteudstillingerne og gennem Forsøgslaboratoriets Udstillinger. Bøtteudstillingerne afholdes jo nu 4 Gange om Aaret omkring i Mejerikredsene, men ville, naar Loven er vedtagen, sikkert blive afholdte en Gang om Maaneden, og Forsøgslaboratoriets Udstillinger, som nu afholdes 2—3 Gange om Aaret, ville rimeligvis ogsaa blive en Del hyppigere. Ved denne Fremgangsmaade er der Haab om, at Lurmærket kan blive baade et Kvalitetsmærke og et Nationalitetsmærke og saaledes kan komme til at gavne os. I § 9, sidste Stykke, er der ligeledes et saadant Udslag af Tilbøjeligheden til at gaa bort fra Politikontrollen og i Stedet for gaa over til Fællesorganisationernes Kontrol. I § 12, 1ste Stykke i Slutningen, hedder det: „Dog er det tilladt at overskære Smørfustagen paa tværs i to Dele“. Hvordan denne Operation skal foregaa, forstaar jeg ikke;